

ქრონული
ბიბლიოთეკა

საბუნო

ბაზრდებინ 30-40 წილი, ზანი 20 კაპ.

1
1962

ორმოდანთი წლის ხარ, სამოგლოვ,
ჯერ არ ნახული დიდებით ხაროვ,
შენა ხარ დიდი გედნიეკების
და უკვდავების უხრები წყარო.

შენ მკერდით გახსენ ცის კაბადონი,
შენ გაუსწარი სკოლაში დროუამს,
მეყნად მშვიდობის ბურჯი ხარ მუდამ,
კაცობრიობის მშვიდობის დროუა.

6/11/62

გაიფურჩქნა დიდი ნიჭი,
მსკავსად ბედში ვარდის გაშლის,
მოჭადრაკე ქაღთა მნათობს,
ვაშა ნონა გაფრინდაშვილს.

რკინის გული უნდა ჰქონდეს,
ვინც გაბედავს მასთან შებმას,
მოჭადრაკე კაცებთანაც
ვნახავთ ნონას გამარჯვებას.

მას უწოდებს ზოგი ვარსკვლავს,
ზოგი ალმასს, ზოგი გიშერს,
თვითონ გოგო, როგორც გოგოს,
აატირებს ბობი ფიშერს.

მაგრამ ერთი უნდა ვკითხოთ:
ცაღად დიდხანს უნდა დარჩეს?
ჩვენს დედოფალს კვირგვინოსანს
ნეფე არსად უდარაჯებს?

თვითმფრინავი

ყვეან ზრუნვა

1962 წლის 16 სექტემბერი.

„ილ-14“ მედიდურად გადაწყურებს ქუთაისს, არწივის სიამაყით ჯდება მისთვის განკუთვნილ მინდორზე და, მგზავრების მოლოდინში, საწვავის მარაგს ივსებს.

და აი, რადიომაც გაბედა ხმის ამოღება. მოსულუდაშვიდურმა მგზავრებმა ტრაპს მიაშურეს და ხეტქებ-ხეთქებით ავიდნენ ზედ.

— სად დავსხდეთ? — კითხულობენ ქუთაისელი მგზავრები.

— სულ ერთია, რა ბევრნი თქვენა ხართ? — უპასუხებენ თვითმფრინავის მსახურნი.

— ბილეთები დანომრილი არ უნდა იყოს?

— რა მნიშვნელობა აქვს დანომრვას, თქვენ ნაკლები ხართ, ადგილები მეტია.

ამ ლაპარაკში ძრავებიც აგუფუნდა. რკინის არწივი მთელი სისწრაფით მოწყდა ადგილიდან და მინდორზე თავქუდმოგლეჯილი გარბის. ის-ის არის, დედამიწას უნდა მოსწყდეს, რომ მგზავრებში ჩოჩქოლი ატყუდა:

— ახალგაზრდავ, ხომ არ დაუთმოვ ადგილს ამ მანდილოსანს? მისთვის იქ ჯდომა უფრო მოსახერხებელია.

— ვა, შე აქ მახარაძიდან ვზივარ, რატომ უნდა ავდგე?

— დასწრებაზეა?!

— მაშ რა!

— სად დაკარგე ზრდილობა, შე კაი კაცო!

— უზრდელის ხმა მესმის.

— ამას უყურეთ ერთი!

— მიყურე, არ მოგწონვარ?

— აფსუს!

— წადი, ძმაო, ლატარიაში მერგე?

და კამათი ხელისკვრაში გადაიზარდა, ხელისკვრა — ადგომ-დაჯდომაში, ადგომ-დაჯდომა — ახეტქებ-დახეტქებში. თვითმფრინავის მომსახურე გოგონამ ერთი კი შეჭკივლა და იმავე თვით-

მფრინავის სისწრაფით გაჩნდა ეკიპაჟის უფროსთან. იგი სწრაფადვე დაუბრუნდა მგზავრებს და გამოაცხადა:

— თვითმფრინავი უკანვე ბრუნდება, აქ ჩხუბი არ შეიძლება.

„ილ-14“ — იმა იგორა, იგორა და კვლავ ძველი პოზიცია დაიკავა, ქუთაისის აეროპორტის შენობ-ბნთან დასკუბდა. ეკიპაჟის უფროსმა მოთხოვნა მოკინკლავე მგზავრებისათვის დაედოთ ხელი.

— არაფერი მომხდარა, მხოლოდ წაკინკლავდნენ. ახლა უკვე შერიგდნენ და, აქ რომ დვინო მოიძებნებოდეს, თბილისამდე სულ „აგა-შენოს-დაგამშვენოს“ ძახილით შეამკობდნენ ერთმანეთს. — აუხსნეს ეკიპაჟის უფროსს.

— როგორ, — გაბრაზდა ეკიპაჟის უფროსი, — თბილისში უკვე იცის, რადიოთი გადავეცი, რომ უკან დავბრუნდი და ეგ მგზავრები იქ ჩავიყვანო?

— ჩავიყვანოთ, როგორც ნივთიერი საბუთები. — იხუმრა ვილაცამ.

ეკიპაჟის უფროსი მხოლოდ მაშინ დამშვიდდა, როცა სამი მოკინკლავე მგზავრი თვითმფრინავიდან ძირს ჩააბრძანა.

განა ნაკლები, თვითმფრინავიდან ჩამოყრილ მგზავრებზე მიცირე სასჯელი ეკუთვნით იმ მუშაკებს, რომლებსაც ბილეთებზე ერთიდან ოცდარამდე ციფრის დაწერა ვერ მოუხერხებიათ?

ზ. ივანიშვილი

საბას თავის ცნობილ ლექსიკონში ქრთამი განმარტებული აქვს როგორც „საცოდავი ძღვენი“.

ვისაც იმ საკითხის გაგება აინტერესებს, ქრთამი მართლა ანათებს ჯოჯოხეთს თუ არა, შორს წასვლა არ მოუწევს, ახლავე დავუსახელებთ ზოგ-ზოგიერთ ქრთამის მიმცემსა და ამღებსა, რომ კითხონ მათ და თვალნათლავ დააჯერონ გული, ქრთამი ნამდვილად ანათებს ჯოჯოხეთს თუ არა.

„ქრთამი საცოდავი ძღვენიო“, — ამბობს საბა, მაგრამ ერთი, აბა სცადეთ, და კითხეთ ამათ, რომელთა „ღვაწლზე“ ახლა მოგიტხოვრობთ, როდის არიან ისინი საცოდავი: როცა ქრთამებს იღებენ, თუ, როცა არ იღებენ.

ბორის ივანეს ძე ბოქენკო 1920 წელს დაიბადა, 8 კლასის განათლება მიიღო, ცოლ-შვილს მოეკიდა, გაგრაში დასახლდა და თავი არ შეიწუხა, სადმე ემუშავა, ანდრო მკრტიჩის ძე მენემზიანს, შვიდი კლასის განათლების მქონესა და უსაქმურს დაუმეგობრდა, ყალბი საშვებისა და დოკუმენტების დამზადება-გასაღებაში დაოსტატდნენ და გადიოდნენ ქართული ხილი რესპუბლიკის საზღვრებს მიღმა და მოდიოდნენ და მოდიოდნენ საცოდავი ძღვენი. ასე, მაგალითად, გ. კილაძისა და გ. ემუხვარისაგან 1000 მანეთი ჩაიჯიბეს და ამ უკანასკნელებმა 5871 კგ მანდარინი გაიტანეს რესპუბლიკის გარეთ და იქ სპეკულაციურ ფასებში გაყიდეს.

ბათუმის პორტის საბუქსირო გემი „ვოლნა“-ს კაპიტანი შვეცოვიც არ ჩამორჩა გაგრულ „კოლეგებს“: ბათუმის მცხოვრებლების გურგენიძის, ბურჯანაძის, ფაღავასა და სხვებისაგან ათი ტონა ციტრუსოვანი ნაყოფის გადატანისათვის „საფასურად“ 1000 მანეთი აიღო და ასეთი პირობაც დაადებინა კლიენტებს, თუ ღმერთმა ინება და ოდესმე ოდესამდე მშვიდობით ჩაგიტანეთ ეს კეთილშობილური ტვირთი, კიდევ 1000 მანეთის „საცოდავი ძღვენი“ მიძღვენიო.

ბორჯომის მინერალური წყლების ქარხნის მუშამ ვალერიან ილიას ძე კურტანაძემ თქვა: ვაგონების გამცილებელი ვარ და თოთხმეტ ტონა ვაშლს რესპუბლიკის საზღვრებს როგორ არ გავაცილებო და „სულ რაღაც“ 1300 მანეთი აიღო „გასამარჯელოდ“.

გორის საკონსერვო ქარხნის ექსპედიტორს, ვაგონების გამცილებელ ზაურ ამბროსის ძე გოგიჩაიშვილსაც იგივე ბედი ეწვია, 21 წლის ყმაწვილმა გორში ათობით ტონა გორული ხილი ჩააწყო ვაგონში და რუსეთისაკენ გააქროლა. აბა მიდი და დაადანაშაულე ასეთი ახალგაზრდა, მეზობელი კოლმეურნეების „ხათრით“, ასეთი სამამულისწილო საქმე რომ ჩაიდინა და სულ რაღაც 2.400 მანეთი გამოართვა გასამარჯელოდ.

ოჩამჩირის სოცუზრუნველყოფის განყოფილების გამგეს ივანე მიხეილის ძე სოკოლოვს ჩველი გული ჰქონდა, ეცოდებოდა ხანში შესული ხალხი და, როგორც თვითონ იყო, ისეთივე გულჩვილი და კაცთმოყვარე მეგობარიც ჰყავდა, განყოფილების ინსპექტორი ალექსანდრე ინალიშვილი. ადგენდნენ ყალბ საბუთებს და უდგენდნენ თავიანთ თავს, მერე თვითონვე ადებდნენ რეზოლუციას და პენსიას უნიშნავდნენ ყველა „საცოდავს“, ვისაც 150-დან 260 მანეთამდე ნაღდის გაღება შეეძლო „საცოდავ ძღვენად“.

სამტრედიის ავტოსატრანსპორტო კანტორის უფროსი ხუჭუა და კანტორის ექსპლოატაციის უფროსი კრავიშვილი კოლექტიურად მოქმედებდნენ. მძღოლების: მამფორიას, კუბლაშვილის, ჭელიძის, ხუნდაძისა და სხვათა მეშვეობით იღებდნენ კარგა დიდ თანხებს ქრთამად და მანქანებს არადანიშნულე ბისამებრ დააქროლებდნენ, ტყემლით დატვირთავდნენ და საოჯახო ნივთები მიაქვსო — წერდნენ. ასე ეგონათ, ყველას აუხვევდნენ თვალს და ტყემალზე შესვანდნენ.

მარტო პროვინციებში კი არ უყვართ საბას „საცოდავი ძღვენი“. აქაც,

თბილისში, ქალაქის ცენტრში, ქალაქის საბჭოს შენობაში ისხდნენ საქმის მწარმოებელი ივანოვა გაიანე ნერსესის ასული და ქალაქის საბჭოს აღმასკომის კულტურისა და კინოფიკაციის განყოფილების დისპეტჩერი გიორგი ივანეს ძე მანველოვი. ისინი დაპარებებით კვებავდნენ ბანის მიღების მსურველთ და დამრგვალებული რიცხვებით იღებდნენ „საცოდავ ძღვენს“. მათ რიგგარეშე ბინის მიმღებთა სიაში შეტანისათვის ტ. კ. ოგანეზოვს 500 მანეთი აართვეს, ლ. ვ. ალაბაბიშვილს 300 მანეთი ააცალეს, რ. ს. გიგაურს 300 მანეთი ააფქვნეს, ა. პ. პოტოიანს 600 მანეთი გამოტყუეს. ამგვარი თანხებით გულდაარსებულეები და ჯიბედაშვებულეები ხშირად მიმოდრიოდნენ მოსკოვსა და ლენინგრადში, იქენდნენ ყველაფერს კარგსა და ლამაზს, იშვებდნენ და იხარებდნენ.

ახლა ყველა ამათი კოვზი უკვე ჩავარდნილია ნაცარში, ან ვარდება...

არავინ შეიცოდებს „საცოდავი ძღვენის“ მოყვარულებს.

8. მემკვიდრეობილი

ნახ. ზ. ფორჩხიძის

— რამ დაგაღონა, გენიოსა, რამდენი საგანი დაგრაჩა ჩაუბარებელი?
— ხომ ხედავ, არც ღვინო ჩაიხარეს და არც საგნები!

—კრებზე დაბამუშავებს შენზე გაბიროვნებულ ბილი მოყვდულაობით გაზეზერდაო, აქ კ ერთის აღფრთოვანი ხე ამხელდა!

სკოლის კეზნაუზი

— მამა, დამეჩინე, თორემ ვერცხარი მოვ-
ხებზე ამ წველ ამოცანას!
— ის, შე სულელო, უნდა გავიყო შენ
თ ამხელვებ.
შეიჩეღ ღარსინებ მამას გაგაგრებობ შეუ-
ტია — შენსტრეცენე, თავი მოქვიპისი!
— რაო, რას ამბობ?
— სკოლაში რომ მივედი, გამოცვანილი ამო-
ცანა წაწი კანცენე, მან ყვირილი მოიკითა —
მოდი, ნახუბ, ბაგეშვებო, წამდელი შიხეშ-
ტრიკისაო. ეს ამოცანა მამამ გამოცანა-შეუ-
ბე ეუთხარი. ნანამ კი ხარხართი მომიბო: აკა-
რე ეჩნებო, თუ მამაშენე ჩვენთან ისევე
ლესო!
— მე მაგათ ვახარებებ, რა ჰქვია შენი მას-
წამდელეზ?
— თამარა... როგორ არ იცი?
— ვიცი, ვიცი, როგორ არა, — თქვა მამამ.
ღლით მამამ სკოლაში იცითხა თამარ მამავე-
ლბელი რამდელიაო.
— მე გახლდავართი — მიუღო ხანში შესულმა
ქალმა.
— მე მარინეს მამა ვარ. — თქვა ქაობამე
და სქელი წარბები შეიკრა.
— დიდლა სასამოეწო, თქვენი მარინე შევე-
ნიერი, სამგალითი ბაგეშვა, — უთხრა მამავე-
ლბელმა და დუმდა: — აი, მარინესე მო-
დი, მოდი მე, გენაგეღო! — კი მაგარე, მამას
ხომ არ ეშდები, თვალს რომ არიდებ?
— არა, არა ის სხვა მარინე... მოხარითი, გე-
თავი, საღ მოგვინა ჩემი მარინე? — იცითხა
შეუხებულმა ქაობამემ.

— გზაგარდინთან თიი სკოლა: ერთობაჩე-
ვნიც, მეიჩე — მარინეც.
მოელი უხანი მოიარა მამამ და, ბილის
სკოლის თიხსარდელთა შენობას წაყვიდა. კა-
რებთან ატრებულ, მარინეს ტოლი ბაგეშვა გახ-
მო და სქეთხა მამაველბელელ თამარი ამ სკო-
ლაში მესწომის?
— დასა პტიცენებელი თამარი ჩემი მამავე-
ლბელია.
— ქაობამე ხომ არ სწავლობს იქვენიში?
— როგორ არა, ჩემს წინ ზის.
ქაობამეს დამწვედილა გაოდღანებულელ შეუ-
ბე მოქვიენდა და სამსწავლებელს კარხი
გახვედელელ შეიღო.
— მე მარინეს მამა, ექვთიმე ქაობამე გახ-
ლდავართი — წარმოიქვა მან და წარბები მო-
ლესა.
— ძლეეს ვეიცილით თქვენი გამჩრხისა —
წყენითი უთხრა მამაველბელემ.
— სკოლაში და თქახის ურთიეიეიეიეიეიეიეიეი
გარეშე ბაგეშვა აღბრე შექალბელია —
თქვა სკოლის დირექტორმა.
— მოიუხებეს, რომ მარინე ევაისტი და კელ-
მაღელია. — დუმდა სასწავლო წერილის
გამამე.
— ევთიმესეც თქვენი ხართ! — აღფრთხა ქო-
ბამამ. — ბაგეშვა ყოველდელე ამბარბულელ
ბრუნდება სკოლიდან, გადავიდით ხომ ბაგეშ-
ვებო დამჩრებო, ხომ? მე არ ვყოფ ექვთიმე ქო-
ბამე, თუ არ განაწინა. — ექვთიმემ კარი გაი-
ჭახუნა და ქეჩაში გამოყარდა. მეიჩე ექვთიმე
შეგარტულ თვალს შეჭრა, მარინე სხვა სკო-
ლაში გადავიდავს.

ნეკევი

უპასუხეთ კითხვებზე!

რაიმეხე თონის კოლეგიაშია ლეგია?
— ჩამეწე სანგაშერი სხვათა ადელეში შეიკრიბო წარ-
ჯული ბრებებს შორის!
— ჩამეწედი უნდა ვაგარდის სანგაშერის წიხის ტრივერ,
რომ დამკაყდელდის ნიხაღუბის წარავე მოიხივებლებო?
— ჩამეწედი იმედი უნდა მისევე ტაქის მიხედვით, რომ ველ-
დაე არ შემოგვივროსთ?
— ვახუშტი სქელი ქვეს კომხანბარის, თუ შეზღვი?
— ჩამეწე მგზავრის იდეეს მამაველბელი აგობოში!
ბარბო

მინისტრები
ქრების დრო

გაბრებულე მუშაობის დროს დაწებებულბემა საწარ-
ოდ მოიწვიეს ხატორო კრება და დაევიენეს, რომ სახუშე
საათებში კრებებში სახიროდ არ იქნეს მოქვედელი.

ზადვითობის გამე

— ხომ კარგად დაახვეწე შეხებების დრო?
— რა დავხვეწე... ცოლ-შვილი სან სხვადასხვა აგარევე
ისევედელი და შეიღო შეხებების დრო მათთან სირხილს
მოიწვიდა.

ბ. ბასრიანი

— ამბობენ მაღე სიმინდით გავაგამებენ ყელამდელს!
— სიმინდეს ვინ ჩივა ჩვენ ძლეეს ვდგვარო.

...სკოლაში!

აგობობსო ერთმა მოდარე ჩაქვდელმა ახალგაზრდამ
უხვედელ მარიათა ნანდაბულელ ქალს. ქალი აღფრთოვანი,
აღფრთოვანდენ დანარჩენი მგზავრებებიც. აგობობსო მამა-
შენე ვახუშტი.

- დამოი, ეგ ურადელია...
- არ ვახუშტი, ეს დამოი...
- ხედავო, რა უსიჩქარელოდ აბეჭდებს თვალბებს!
- მაგარე ჩაქვდელ ხელი, არი გახვედელი!
- სადა ახლა მიდიხვდი?
- რაღა საქარისა, მამინ დამკარებებისა!
- აგობი ახელ მოდი!

მიდიხვდელ სკოლის ვითარებაში გარეცხა და, ის თელი,
უნდა მამოცეცანა ახალგაზრდა აგობობსიდან, რომ
ვიდედაქ მუქარა:

- დიდო, ცოცხდა არა ახლა მავთისთან ახალგაზრ-
და!
- ცოცხდა, ახა რა!
- ტაშიო ამბუტდელი მავთის საცოცხდაობას!
- ახა, კაცო, ახა!
- ნახებო, რა კეთილი თვალები აქვს!
- გულმოდგინე მამა!
- გაუფი, თუ ახა ხარ!
- გაუფი, შენი კობა...

შ. მარინაშვილი

—ერთი ახელი ქაობამა მინე მუკვდელ ფერმაში, რომ ერთი ათად მოვარეწეო ყველას!

ქე (მაგევი)

სტუდენტების ხუშრობას სულგობს გასული დანარჩენბაზე თანდათან ქალიშვილი ტონი მეიკა. სტუდენტ მოხე-
რედი კოროსა, კაცებს —
ფიხსართოებელ დაბაბები. დი-
სასქელსა თიხსამი სამთოდელ
წელს თვალდებულბედილი
ბიუნიე შეიჩიევიანა.

- ახა, მიესალმე, დედი-
ო, სტუდენტებს!
- თუ, ვინც მოვდიე, გა-
უნარია!
- რამეღა ვახუშტი, ა?!
— ყოილ, დილდო, არ გა-
მოუფრებია შექევიენა!
- რა გეგია, ბიუნიე?
ბიუნიე შეიჩიევიანა.
- უთხარი, მამა, რა გვა-
რი ხარ, საღ ცხოვრობ...
— რა მავის საჭევი.
- თუ, ბებია, რავე შეიძ-
ლება შეიღო, მოუხუდელ
ღვინ ბიუნიეს.
- შენ ხომ ბაბუას უთხა-
რი, შტორბო...
- ა, უსურბო ახლა ამ მამა-
ბაბულს. — ჩაეცრა მამა.

— შენ თვითონ ხარ ჩემი
მამაც და ძალილო.
— დედა, რა გაბრუნელი
ვაქვია? აბი, შე და შენი
ქეჩარი არ ვიტი სხეშედი ეს
სამსახურითი, ეს... დე...
— შენ არ ვცხაბი მამაკოს
„სტუდო, სტუდო?“
— ვაი ახლა, ბაბუა, ახა,
ერთი ლეგის უთხარი ბიუნი-
ეს და დედიეს...
— ე, მამა... მოიკო, სკაბ-
ზე დამეწე, სკაბზე!
— არ ვიცივე.
— ახლავე თქვე, თვარა
ბუთა მოვა და შეგეკანს.
— ვინცხე ვიერ მომეკანს.
— მე გასწაველია, ბიუნი-
ე?
— ბაბუა.
— თქვი ახლა ლეგის, თორ-
ემ დაეწებებო მილიეიელს.
— არ ვიცივე.
— ბიუნიე სკაბზე აღოთხენდა.
— ყურადღებამ, გამომოა-
შობილებსა და ბებია-ბა-
ბუს მღღღარება დაეცყო.
— რომელი ვთქვია?

— „დღეს“ თვეი, დედი-
ო, „დღეს“...
— „გაფორდა ბურთო“, მა-
გიე...
— ეგ ლეგის არ თქვა.
— ახა, დაიწვი.
— ვიციხვები.
— ტევიცე თუ არა, შე...
— მივიციწვი, მიუტერიო!
„გოგო მიდის...
გოგო მიდის...
გოგო მიდის...
მიხვდელია...“
შეი, ბაბუა?
— ვტაცე ხელი, არ გოგუ-
ვი...
— გავსა!
— ყოილი!
— ახლა დედიეო, მე პა-
ტრია ბიუნიეს...
...მე პატრია ბიუნიეს ვარ...
— მამაბულია! — დღობა-
ლა მამამ.
— ხელუბითი, დედიეო, შენ
რომ ლეგის, მამაბულია!
— „პატრია ბიუნიეს“ მოხვეცა:
„სამსახურლო, გაბარბო,ო,
გულე გაბარბო მამამამა“ და
ბიუნიეს სხვა „სამაგეშვი“ ლე-
გის.
— ახლა რა ვთქვა? — მძი-
მწიწიანი იცითხა ვაიხვდელა-
ნიებულმა ბაბუემ.
— გვეცყოფ, ცოლი არიან
ბიუნიეს და დედიეო.

ზ. მამაბულიანი

— დედა, აქეთ რომ წამოვალთ, სასადილოში შეიარე-
 — შევივლი, შევილო, შევივლი. მაგრად მოკიდე ხელი,
 არ ჩამოვარდე!

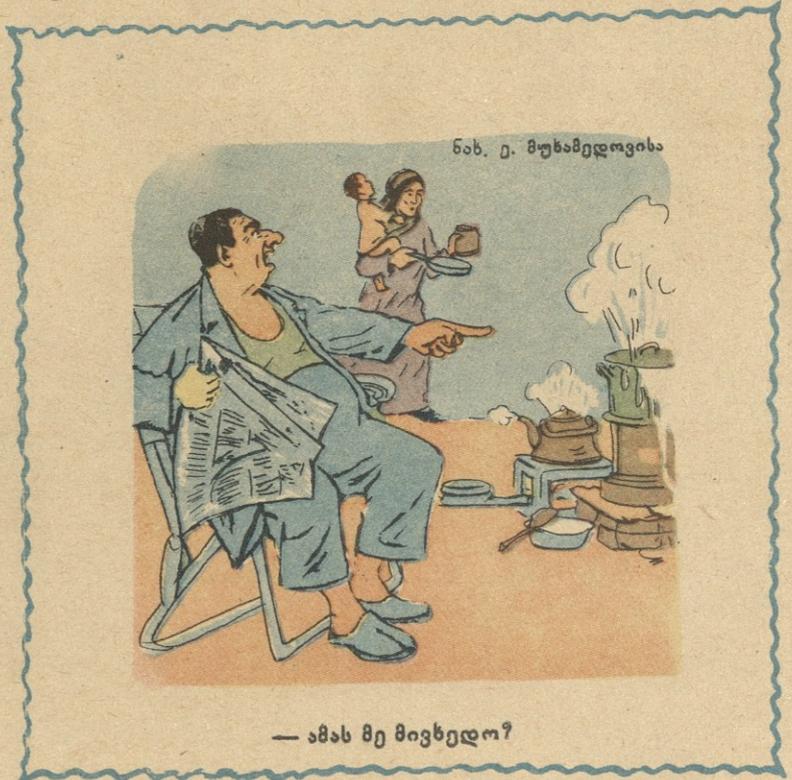
მეზაქო

იყო ბალი და იყო გალობა,
 ბუნების ფრთოსან მგოსანთ წყალობა,
 აქ გაგონილ ხმებს ვერ აღწერს ენა.
 ჭიკჭიკს, გალობას, ჩხავილს და სტვენას.
 იქ ბუ, როგორც ბუ, ბუობდა მუდამ,
 რასან ბუნებით ბუობა სურდა.
 შაშვთან და ჩხიკვთან ჭაბუკურ გულით,
 ტკბილად გალობდა ტკბილი ბულბული.
 არ იღლებოდნენ მღერით ყვავები,
 გაბმით ჩხაოდნენ საცოდავები.
 მებაღე ყველას ყურებს აჩვევდა,
 თუმცა ხმას ხმისგან ვეღარ არჩევდა.
 განა ეტყოდა იმას გულისხმა
 ყვავის ხმა ჯობდა, თუ ბულბულის ხმა,
 ბუნების მგოსნად მარტო ყვავეს თვლიდა
 და ვერ გაეგო ბულბულს რა რჯიდა.

ვისაც ყურს უტკბობს ჩხავილი ყვავის,
 მუსიკის მცოდნედ რად მოაქვს თავი?
 ჩარი ბზირი

თოქმაქი სწყაბრის ნიანბთას

„ნიანბთას“ სტუმრად მოიწვია თურქმენეთის იუ-
 მორისტული ჟურნალი „თოქმაქი“.
 ვგიჟდავთ მასალებს.

— ალაბ, შემეწიე და დამაწერინე ეს წიგნი.

„უახლოესი ნათესავი“

ქართული
ბიბლიოთეკა

— კაი გამარჯობა, ბიძიკო, შენი, — ამ სიტყვებით შემოა-
ლო უცნობმა მოქალაქემ კაბინეტის კარი და დიდი ხნის უნახა-
ვი მეგობარივით გამიმართა ხევინა-კოცნა.

— ასეა, ბატონო, სანამ კაცს არ დასჭირდება, არც ნათესა-
ვი ახსოვს და არც მეზობელი. შემატყო, ვერ ვიცანი და სასწ-
რაფოდ გაამუღავნა ვინაობა.

— მე აღმასხანი ვახლავარ, ბიძიკო, თქვენი კარის მეზობე-
ლი. სოფელში იქვე ვცხოვრობ, მამაშენის სახლთან, შვიდიო-
დე კილომეტრის დაშორებით. შენ აღარ გვკადრულობ, თორემ
მე და მამაშენი ერთ ჭიქა ღვინოსაც არ ვსვამთ უერთმანე-
თოდ. ასე ვართ, ასე, — სიტყვებს საბალეტო ნომერიც დაუმა-
ტა და საჩვენებელი თითები მიატყუპა ერთმანეთს. ჩემი ვაო-
ცებისათვის ყურადღება არ მიუქცევია და განაგრძო:

— ჩემს ხელში გაზრდილ ბიჭებს რომ ჭიყურებთ, თავი
ისევ ასალგაზრდა იგონია. გუშინდელივით მახსოვს, ბიძიკო,
შენი ბავშვობა. დიდუპ, რა ცელქი იყავი. ისე მაშინვე ქე გეტ-
ყობოდა, რომ ვაჟკაცი გამოხვიდოდი. შენ რომ ტირილს დაიწ-
ყებდი, მთელ სოფელს ესმოდა. მეზობლები და გამგულუგა-
მომვლელნი სულ იმას კითხულობდნენ: — ვისია ეს ბავშვი,
პატრონი არ ჰყავს, რომ ღრიალებსო? ახლა, ბიძიკო, დირექ-
ტორი კაცი ხარ და სად გცალია სოფელში ჩამოსასვლელად,
მარტო ამდენი ტელეფონით ლაპარაკს არ უნდა საქმე?

მეზობლობით არ ვიტყვი, მარა, ისე, ოქრო ხარ, ნამდვილი
ოქრო. ამიტომ გაწუხებ, თორემ ზოგიერთებივით რომ იყო,
სათოფედ არ მოგეკარებოდი.

— რით შემიძლია გემსახუროთ? — შევკადრე ჩემს ახალ-
გაცნობილ ახლო მეზობელს.

— ერთი უახლოესი ნათესავი მყავს, ბიძიკო, ის არის ჩემი
მარჩენალიც და ჭირისუფალიც, ავიც და კარგიც. ძალიან თავ-
მდაბალი ბიჭია. სულ რაღაც უბრალო საქმეზე — საწყობის
გამგედ უნდა მოეწყოს სადმე და შენ უნდა გამოიკეთო ეს სა-
შვილიშვილო საქმე.

— საწყობებთან და მღაზიებთან მე არავითარი დამოკი-
დებულება არა მაქვს, ჩემო აღმასხან.

— დამოკიდებულება რად გინდა, ბატონო, ამხელა კაცი
ხარ, ქვეყანას იცნობ, ტყუილად ხომ არ გიდგია ამდენი ტე-
ლეფონი კაბინეტში, ერთი რომ დარეკო, ვინ გეტყვის უარს,
ქვას გახეთქავს შენი სიტყვა.

— რა განათლება აქვს შენს უახლოეს ნათესავს? — შევე-
კითხე აღმასხანს.

— განათლება რად უნდა, ბატონო, მინისტრობას კი არ
გთხოვთ, საწყობის გამგედ უნდა იმუშაოს. ისე კი, ვიცე, ვაჟ-
კაცი ბიჭია, კაცი ვერ ჯობია სმაში.

— რა გვარია ეს შენი ვაჟკაცი ნათესავი? — შევეკითხე ნა-
თესავის მოყვარულ მეზობელს.

— გვარია, ბატონო, გვარი? დასწყევლოს ღმერთმა, იმე-
რელს მკვადის სახელი დააფიქსდაო, ისეა ჩემი საქმე.

— შე კაი კაცო, უახლოესი ნათესავის გვარი როგორ დაგა-
ვიწყდა! — ვუთხარი შეცბუნებულ აღმასხანს.

— არა, არც ისე ახლო ნათესავია, კაცმა რომ თქვას, მაგ-

რამ მე ისეთი ხასიათი მაქვს, ერთნაირად ვცემ პატივს მეგობ-
რებსაც და ნათესავებსაც.

— მაინც ვინ არის ის შენი ნათესავი, თუ მეგობარი, ცამდე
რომ აიყვანე ქებით? — კვლავ შევეკითხე ბავშვივით დაბნეულ
აღმასხანს.

— მთავს შესახებ, ბატონო, ჩემს დას, ტერეზას, უნდა ვკი-
თხო, მის ოჯახში გავიციანი გუშინ. შესანიშნავი თამაღა იყო,
ჩაის ჭიქებით დაიწყო სმა და ლიტრიანი ყანწით დაამთავრა.
იქ ჭიჭიკოს ეძახდა ყველა, მაგრამ მე შეცდომა დავუშვი, რომ
გვარი არ ვკითხე, მარტო სახელით ხომ ვერ დანიშნავენ სამუ-
შაოზე!

ჩემი ბრალია, ბატონო, სიმთვრალეში წავიტრებახე, დიდ
ხალხს ვიცნობ-მეთქი. ეს იყო და ეს, ჭიჭიკომ გვერდიდან აღარ
მომიშორა და საკუთარ ხელსახოცად გამიხანდა. როგორც წე-
სი, ყოველი სადღეგრძელოს შემდეგ, გაუთავებელი კოცნით
ჩემს სახეზე იწმენდა დორბლიან ტუჩებს. შემდეგ დაივინა,
გინდა თუ არა, მე და შენ ვახტანგურად უნდა ვსვათო. მთვრა-
ლი იყო და ყოველთვის ვერ აგნებდა საკუთარ პირს, მალე
ოთხი ჩაის ჭიქა და სამი საგსე ყანწი დასაბანი ბავშვივით გა-
დამავლო თავზე და წყლიდან ამოსულ მეთევზეს დამამსგავსა.

— კარგი უახლოესი ნათესავი გყოლიათ, — ვუთხარი ჩემს
„უახლოეს“ მეზობელს.

— არა, ბატონო, თუკი არ შეგიძლიათ დახმარება, ვიღაცა
გადამთიელისათვის რაღა შეგაწუხებთ. ისე ხომ არაფერს დამა-
ბარებთ სოფელში?

— რა უნდა დაგაბაროთ ისეთ კაცს, რომელიც სამი წლის
წინათ გარდაცვლილი მამაჩემის გარეშე ერთ ჭიქა ღვინოსაც
არ სვამთ! — მივაძახე დერეფანში გასულ „უახლოესს“ ნათე-
სავის საპროტექციოდ მოსულ მამაჩემის „კარის მეზობელს“.

ნ. ნაბრძე

— შეხედეთ, ქალბატონო,
ზუსტად ნახევარი კილოა!
— მე ყველი გთხოვეთ და
თქვენ ქაღალდს მიწონით?!

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ხ. კლდიაშვილი,
ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. კელიძე.

ხ.კ. ცენტრალური
კომიტეტის
გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“.
რედაქციის მისამართი: რუსთაველის განზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-69, ხერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 22/X-1962 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა
რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 1961, უკ 09254 ტირაჟი 40.000

საფრანგეთის კომუნისტური პარტიის გენერალურმა მდივანმა მორის ტორეზმა საავტომობილო ბილო ქარხნის რენოს მუშების მიტინგზე აღნიშნა საფრანგეთის ახლანდელი პოლიტიკური სიტუაციის აშკარა ანტიხალხური და ავტორიტარული ხასიათი.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ქველი მუნდირის ახალი მაძიებელი

